

Fra: Amalie & Brian [<mailto:amaliebrian@youmail.dk>]

Sendt: 9. september 2015 18:51

Til: Karin Nødgaard; Susanne Eilersen; Karina Adsbøl; Jens Henrik Thulesen Dahl; Dorthe Ullemose; Karina Due; Jan E. Jørgensen; Britt Bager; Jane Heitmann; Hans Andersen; Thomas Danielsen; Anni Matthiesen; Henrik Dahl; Laura Lindahl; Mette Abildgaard; Karen Johanne Klint; Maja Panduro; Orla Hav; Pernille Rosenkrantz-Theil; Mattias Tesfaye; Trine Bramsen; Yildiz Akdogan; Rune Lund; Pernille Skipper; Torsten Gejl; Marianne Jelved; Andreas Steenberg; Trine Schønning Torp; Karsten Hønge

Emne: Til Socialudvalget - og med kontaktoplysninger

Til Socialudvalget i Folketinget

Vi er en gruppe forældre, der på nuværende tidspunkt tæller over 100 personer. Fælles for os alle er, at vi er bosiddende i Odense kommune og vi er forældre til et handicappet barn.

Det er en stor sorg at få et handicappet barn. Sorgen forsvinder aldrig.

Bekymringerne for det sårbare barn forsvinder heller aldrig.

Men heldigvis bor vi i Danmark, som i teorien har et fantastisk velfærdssystem, især i form af Serviceloven.

Intentionen med Serviceloven er bl.a. at sikre, at mennesker med handicap kan leve på lige fod med mennesker, som ikke har et handicap.

Familier som vores, kan ifølge Serviceloven, få hjælp til pasning af barnet, aflastning, hjælpemidler, behandling, medicin og andre nødvendige merudgifter, som vores børns handicap medfører.

Serviceloven sikrer, at vi kan blive kompenseret for størstedelen af de udgifter, vi har i forhold til vores børns handicap – hverken mere eller mindre.

Vi er så privilegerede, at der findes en hel afdeling i Odense kommune, som hedder ”Børne- og Ungerådgivning Handicap” og den eksisterer alene af den grund, at Odense kommune ud fra Serviceloven, skal hjælpe familier med handicappede børn. Vores børn har sin helt egen sagsbehandler, som skal hjælpe os med at få den rette hjælp. Sagsbehandlerne er uddannede, så de kan hjælpe os bedst muligt. Et helt fantastisk system i teorien.

De fleste af vores familier kan med den rette hjælp passe et arbejde og fungere ”normalt”. Andre familier er hårdere ramt og kæmper blot for, at deres barn kan overleve morgendagen. Og nogle familier befinder sig midt i mellem. Fælles for os alle er dog, at vi og vores børn er dybt afhængige af at få den rette hjælp, tilpasset vores familiære situation samt vores barns handicap.

På trods af de bedst mulige forudsætninger, som det danske velfærdssystem i princippet giver os, får kun de færreste af os den hjælp, som vi har så hårdt brug for.

Vi oplever i stedet gentagne lovbrud, løftebrud, dårlig forvaltningsskik og manipulation fra Odense kommunes side. Vores børn har efterhånden ingen retssikkerhed længere. Den konkrete og individuelle vurdering eksisterer ikke længere i sagsbehandlingen vedr. barnets og familiens behov. I stedet er sagsbehandlingen hovedsageligt styret af generelle retningslinjer og sagerne ender stort set altid med et afslag og en tur i Ankestyrelsen. Hvordan hænger det sammen?

Følgende er eksempler på vores oplevelser. Eksemplerne er typiske og står ikke alene:

”Min søn er 16 år og vejer kun 30 kg. Vi har ansøgt om en tryk aflastende madras, da jeg er oppe og vende ham 10-15 gange hver nat. Kørestolen skal der også kigges på, men der sker ingenting.”

”Jeg har ventet i mere end halvandet år på at få svar på min ansøgning. DUKH (Den uvildige konsulent ordning på Handikapområdet) har henvendt sig flere gange og har til sidst opgivet at kontakte Odense Kommune, da Kommunen ikke svarer DUKH på deres henvendelser.”

”Vi har ansøgt Odense kommune om en nødvendig behandling af vores datters syn. Kommunen har bevidst syltet sagen i over 3 år. Og nu afviser de at dække behandlingen, fordi de påstår, at hun i mellemtiden er blevet for gammel (hvilket hun ikke er).”

"Kommunen overholder ikke reglerne om aktindsigt, der er ifølge Forvaltningsloven en frist på 7 hverdage, trods adskillige rykkere tog det kommunen mere end et halvt år at imødekomme min ansøgning, uden jeg har fået en begrundelse herfor."

”Odense kommune giver afslag på behandlingen af min datter og af en eller anden grund, beslutter Odense kommune så samtidig, at min datter med diagnosen ”Infantil Autisme” ikke længere er handicappet og derfor ikke længere hører til i Handicapafsnittet.”

”Vores personlige rådgiver og jurist påpegede, at hun ikke længere kunne hjælpe os, når det gjaldt Odense kommune. Hun sagde, at vi lige så godt kunne spare vores penge, da Odense kommune er fuldstændig ligeglad med lovgivningen.”

”Vores sagsbehandler spørger os: ”kan jeres 3 årige barn transportere sig selv i specialbørnehave?”

"Der er ingen retssikkerhed. Afgørelser er fyldt med fejl og der er ikke mulighed for partshøring inden de bliver eksekveret. De sager Odense kommune sender til Ankestyrelsen indeholder ikke alle sagsakter. Det samme er tilfældet når der sendes sager til DUKH. Der er meget begrænset kommunikation."

"Socialrådgivere er i perioder umulige at træffe. Reagerer ikke på skriftlige eller telefonisk henvendelser. Det hjælper heller ikke hvis jeg møder personligt op. Det samme er tilfældet med den daværende leder – hvor rådmænd eller andre ledere over ham måtte kontaktes før et møde var muligt. Det drejer sig om sager, hvor hele familiens økonomi/eksistensgrundlag står på spil."

”Efter det eneste personlige møde, der har været med en sagsbehandler i børnerégi, modtager jeg (mor) et journalnotat, hvori der står; ”mor udviser ikke sorg over at datteren er alvorligt syg” og ”mor virker glad for datteren er syg, så mor kan gå hjemme og hente lillesøster tidligt fra institution”. Det slog mig ud at blive mødt på en så uempatisk, nedladende og krænkende måde.”

"Jeg gik personligt selv ned med stress i 2013 efter vores datter i december 2012 havde fået en hjerneblødning. Hun kunne lige pludselig slet ingen ting og vi bad derfor kommunen om yderligere 20 timers aflastning i en afgrænset periode på 3 mdr. til vi havde et overblik over hvad fremtiden bragte. Kommunen var desværre 4 mdr. om at behandle sagen og så var det ligesom for sent."

"Min datters hjemmetræningsordning er forsøgt stoppet i over 5 år, bl.a. med påstand om at hun ikke er målgruppen (fysisk og psykisk udviklingshæmning). Dette til trods for at min datter har gode ”målsætnings-resultater” og tilsynsrapporter. Advokathjælp har været nødvendig for at stoppe Odense kommunes ulovlige handlinger vedr. hjemmetræningsordningen."

”Jeg er telefonisk blevet oplyst om at Kommunen har indhentet oplysninger som jeg ikke har givet samtykke til.”

”Ankestyrelsen hjemviser sagen til kommunen til fornyet sagsbehandling. De skriver, at kommunen ikke har undersøgt tingene ordentligt og at det er ulovligt at stoppe tabt arbejdsfortjeneste uden varsel. Efter ca. 14 mdr., nægter kommunen stadig at tage Ankestyrelsens afgørelse til efterretning.”

”Vi har haft 10 forskellige sagsbehandlere på 1 år”

"Efter mange års kamp for at holde sammen på ægteskabet, bliver min mand og jeg skilt. Direkte herefter melder kommunen at de vil fratage os aflastning og afviser samtidig også vores ansøgning om mere handicaphjælp til vores to børn, som begge har autisme samt svære mentale handicap. Ingen af os kan få hverdagen med jobs til at hænge sammen uden hjælp, men kommunen virker ligeglad."

”Gentagne gange har vi konstateret, at vores socialrådgiver ikke har overholdt vores aftaler, hendes deadlines, hendes frister ved både ansøgninger og klager.”

”Når vi som familie søger om noget, gør vi det udelukkende for at få vores familie til at fungere mere optimalt, men gang på gang bliver vi spist af med at vi selv må løse problemerne”.

”Vi har kæmpet os frem til 10 timers aflastning pr. uge, men andre steder i landet har familier med børn med samme diagnose og immobilitet som vores barn, ofte 37 timer pr. uge. Kan det passe at man skal overveje at flytte fra sin kommune for at få sin hverdag til at fungere?”

”De reagerede ikke på mine beskeder på telefonsvaren, selvom det var en hastesag. Nå, vi havde så skiftet sagsbehandler igen. Vi skifter sagsbehandler ca. hvert halve år.”

"Merudgifter dækkes med mere end 1.5 års forsinkelse. Ingen afgørelser træffes inden for de 6 uger der er angivet på Odense kommunes hjemmeside. Ansøgninger og andre vigtige papirer sendes ikke til visitationsudvalget når den gruppe mødes for at drøfte min datter og hendes fremtid i hjemmetræningsordningen."

"Der er ikke mulighed for aflastning efter uger uden søvn om natten. Det vægtes ikke at vi skal have overskud til vores andre børn."

”Sagsbehandler beder fars kone, bonusmor til handicappet dreng i gennem 11 år, lave en underretning i stedet for at kigge på familiens behov.”

”De tror bl.a. ikke på at min datter har brug for hjælp til påklædning, og at hun vågner om natten og har brug for mig.”

”Det er over et år siden, at Ankestyrelsen sendte sagen retur til Odense kommune og pointerede, at vi skulle have vores hjælp tilbage. Kommunen har stadig ikke behandlet sagen og vi står stadig helt uden hjælp”.

”Vi blev ved mødet med sagsbehandleren lovet, at vi kunne få hjælp til vores barn, men efterfølgende påstår sagsbehandleren, at det ikke passer. Hun lyver for os.”

"Jeg får altid et sug i maven, når der er post fra kommunen, for det indebærer som regel en reducere i vores hjælp."

"Odense kommune citerede et personligt opslag fra "Facebook" og brugte det som begrundelse for afslaget på vores ansøgning. De havde printet en kopi ud fra Facebook og vedlagt det i afslaget. Det må jo betyde, at de tjekker os ud på Facebook!"

"3 års kamp, utallige henvendelser og ankenævnet indblandet for "bare" at få bevilling af bleer til et handicappet barn, det er da temmelig grotesk."

"Hvorfor skal sagen over Ankestyrelsen hver gang?"

"Vi overvejer efter mødet at flytte til København, hvor forholdene for handicapfamilier virker meget bedre."

Er det ok, at Odense kommune behandler sine borgere på denne måde?

Som vi startede med at skrive i dette brev, så er det en stor sorg at få et handicappet barn. Sorgen forsvinder aldrig. Bekymringerne for det sårbare barn forsvinder heller aldrig.

Men helt uventet, bliver den største kilde til sorg og bekymring pludselig "samarbejdet" med Odense kommune. Pludselig bliver det en kamp for overlevelse i et system, som ikke tager udgangspunkt i lovgivningen eller medmenneskeligheden. Et system, som bevidst mistænkeliggør os forældre i stedet for at hjælpe os.

Vi får ikke den hjælp, som vi har så hårdt brug for. De af os, som råber højest, får en brøkdel af den hjælp, som vi har brug for. Andre får ingenting og går oftest psykisk ned.

Vi forældre tænker jævnligt, hvor meget kan vi klare, før vi knækker? Skal vi bare give op? Skal vi flytte til en anden kommune?

Hvordan kan det være i barnets tarv? Alle børn har ret til en tryk barndom. Også børn med et handicap! Og ligeså deres søskende.

I familier som vores, er der oftest søskende, som i en eller anden grad påvirkes af, at have en handicappet bror eller søster, det kan ikke undgås. Men det er ikke fair, at de også skal lide under, at forældrene bruger så meget tid på at kæmpe mod kommunen. Det slider på hele familien at have denne urimelige kamp.

Hvad med den dag vi dør? Hvem skal så kæmpe for vores børns sag? Hvad sker der så med vores børn, som er så afhængige af hjælp og støtte?

Odense kommune, det er ikke ok!

Hvor går vi hen, når Odense kommune hverken overholder Serviceloven, Forvaltningsloven eller Retssikkerhedsloven?

Vi ville ønske, at vi kunne klare os selv men med et svært handicappet barn bliver vi nødt til at bede om samfundets hjælp.

Vi kan alle blive ramt af et handicap. Handicap er ikke kun noget der sker for naboer.

Mvh. Forældregruppen (Kontaktpersoner; Carina Andersen, tlf. 22 56 86 00 og Amalie Nielsen, tlf. 60 45 69 38, mail; amaliebrian@youmail.dk)